

EL RETORN NO ET PERTANY

Un relat de: [MariaM](#)

Què n'és de blanc el paper que tinc al davant! M'agradaria, ni que fos de mica en mica, omplir-lo de paraules escaiats, que s'enllacessin unes amb les altres, i formessin frases amb algun sentit. Les escriuré amb ploma i tinta negra; contrastaran amb el blanc del paper, i així, tot deixant-les lliscar, les paraules, m'ajudaran a perdre la por al paper blanc que tinc al davant.

Això està fet. Ara el que cal, és trobar les paraules escaiats i un motiu que ens mantingui desperts, al lector i a mi mateixa. La ploma te el ventre carregat, presta a tornar a la feina. Talment, com el camioner que ha dinat en una taula propera a la meva. Som al menjador d'un restaurant a peu de carretera; espaiós, no gaire sorollós, i net, sobretot. El menú que hem pres, ell i jo, és el mateix: casolà i abundant, tant, que no he pogut acabar-me'l. Ell, sí. Jo he begut una "clareta" i ell aigua, i molta, per cert; amb les postres ha demanat una cervesa sense alcohol. M'ha xocat, fins aleshores s'hi havia resistit, per bé que sigui zero. L'he trobat un signe de responsabilitat. I he continuat observant-lo; ara, amb més atenció. Era un home jove, encara, però, amb edat d'haver format una família. Instintivament, l'he mirat les mans, és el que acostumo a fer, com en Raimon que "dels homes mire sempre les mans..."; aquestes són particularment cuidades, ni grans ni petites, amb una aliança de casat. L'hi ha sonat el mòbil i l'expressió del rostre l'hi ha canviat. Ha dit que aviat deixaria la càrrega i tornaria a casa. Que els nens no l'esperessin llevats, que ella –i ha fet una pausa- podia triar, que ell la despertaria de totes maneres, que ja ho sabia prou... Tal vegada perquè ha notat que jo l'escoltava, sense adonar-me'n, després d'una pausa, no ha entrat en detalls, només ha somrigut amb malícia.

L'he seguit amb la mirada fins que ha sortit per la porta principal. També jo ho he fet poc després, justament, en sentir un grinyolar de frens. L'escena que he vist m'ha trasbalsat. Era estirat a terra de l'apartament, no havia tingut temps d'arribar al seu camió; pendent de l'última entrega hi havia una calaixera antiga i un piano. Els he reconegut. Eren del pare i algú els estaria esperant a casa. A la meva, on feia una estona, mentre dinava, em qüestionava de voler-hi tornar.

"Però, no saps, germà, que el retorn no et pertany..." M. Martí-Pol.